

Dr. Ross Campbell: Életre szóló ajándék; Nehéz évek

Hogyan szeressük gyermekünket?

Mi újat mondhat még egy nevelési tanácsadó könyv? Olvastunk már a hideg, korlátozó, a meleg, engedékeny és másféle nevelési elvekről, ki is próbáltuk valamennyit a gyakorlatban, mégis, mi az eredmény? Rászólunk, szidjuk, kérleljük, meggyőzzük, javát akarjuk – ők pedig feleselnek, hisztiznek, szembefordulnak, elutasítanak, hallgatnak, aztán csak felnőnek valahogy.

Ha lehetséges, hogy sokéves házásokhoz visszatér a régi, hamvas szerelem, akkor visszatérhet a szülőkhöz az a boldogító, meleg érzés, ami kisbabájukhoz fűzte őket. Varázslat kell ahhoz, hogy a hétköznapokban elfásult mamák és papák ugyanúgy szeressék kamaszkölyküket, mint régen síró-rívó csecsemőjüket? Ha igen, akkor dr. Ross Campbell pszichiáter képes erre a varázslatra. Könyvét elolvasva – akár követjük javaslatait, akár nem – érezni fogjuk, hogy nevelési elvek helyett csak egy dolog szükséges: a feltétel nélküli, elfogadó szeretet. A gyerekekre nem csak egyszer régen kellett igent mondani, hanem nap mint nap, újra és újra, szeretettel elviselve nem csak a kisbaba nyűgösségét, hanem a kiskamasz lehetetlen viselkedését is.

Nehéz évek c. könyve az Életre szóló ajándék hasonló szellemben megírt folytatása. Egészen más a megközelítés módja, mint Dainow hasonló témájú művében, melyet 1993/1-2. számunkban ismertettünk. A Nehéz évek főként azoknak szól, akik még gyermekük serdülőkorában sem érzik úgy, hogy kilátástalan helyzetbe kerültek, de komoly problémát jelent számukra néhány tipikus kamaszkori jelenség. Campbell a feltétlen szeretetre helyezi a hangsúlyt, mely nem csak akkor érvényesül, ha a gyerek kedvünkre valóan viselkedik, hanem akkor is, ha helytelenül. A szeretetet éreztetni kell a kamasszal, s ez sokszor nem is olyan egyszerű, mert nehéz a megfelelő csatornákra rátalálni. Ez a könyv éppen ebben szeretne segíteni: hogyan vehetjük észre a legapróbb jelzéseket, milyen trükkökkel húzhatjuk ki a szót nehezen megnyíló, de problémákkal küszködő gyerekünkből, hogyan biztosíthatjuk számára a szülői felügyeletet úgy, hogy függetlenedésre törekvő lényét ez ne sértse.

Campbell számára elfogadhatatlan a serdülő magára hagyása, sőt ilyen mondatokat olvashatunk nála: „Magatartásuk fejlődéséért (...) éppúgy felelős vagyok, akárcsak ők és Személyiségük kiteljesedéséért is ugyanúgy felelős vagyok, mint ők maguk.”

Mivel a szerző eleve jó kiindulási alapokat feltételez, nem létezik számára vesztes játszma, talán azért, mert keresztényi alázattal közeledik gyermekeihez is, akik mindig számíthatnak rá.

Campbell módszerei a feltétlen, elfogadó szeretet mellett elsősorban a szülői tekintélyre épülnek, ezért főként olyan családokban veszik hasznát tanácsainak, ahol ez nem ismeretlen, vagy rég letűnt fogalom.

(Harmat Kiadói Alapítvány, Bp. 1992.)

(W. Ungváry Renáta)